

‘Wij leven en werken à la carte’

‘La retraite, c’est la mort’, zei Charles Aznavour en hij ging door met zingen. Ook bij SCV denken ze er zo over. De Senior Consultants Vlaanderen zijn allemaal met pensioen, maar nog dagelijks aan het werk. — door Ann-Sofie Dekeyser / foto’s Franky Verdickt

We zijn een groep senioren die vroeger aan de top van een bedrijf of een administratie stonden. Nu gebruiken we onze ervaring om advies te geven aan bedrijven die in een crisissituatie verkeren’, vertelt Gilbert Debergh. Nu zijn er wel meer voormalige topmanagers die een consultancybureau oprichten om boven op hun pensioen nog een cent bij te verdienen. Maar Debergh en zijn ‘collega’s’ werken volkomen onbezoldigd. Waarom doen ze het zichzelf aan, al die stress op hun leeftijd? ‘Hoe meer problemen, hoe gemotiveerder ik ben’, lacht Robert Snick. Drieëntachtig is hij. *‘Interested in career opportunities’*, meldt zijn profiel op het onlinenetwerk LinkedIn. En hij meent het nog ook.

Als landbouwingenieur stond Snick jarenlang aan het hoofd van een groot bedrijf voor de selectie van pluimvee. Hij was al ouder dan 65 toen hij met pensioen ging, toch heeft het nog eens vijftien jaar geduurd voor hij volledig uit de firma stapte. ‘Enfin, volledig: ik heb mijn aandelen verkocht, maar ik help nog graag.’ Snick was ook lange tijd raadgever voor de Europese Commissie. De internationale ervaring die hij opdeed, bewijst nog elke dag haar nut. Want Snick werkt niet alleen voor SCV, hij doet ook vrijwilligerswerk voor een Congolees ziekenhuis. ‘Ik zoek fondsen, onder meer bij Rotary en Lions, maar bijvoorbeeld ook bij Bill en Melinda Gates. Medisch materiaal verzamelen, het transport regelen, tussenbeide komen als er weer eens geen plaats is om het schip te lossen, het hoort er allemaal bij. Je moet rekenen dat het daar gemiddeld drie weken duurt voor ze aan het lossen beginnen.’ Of het hem nooit frustrereert? ‘Nooit! Ik zie het ziekenhuis verbeteren, en dat geeft me voldoening. Bovendien heb ik in mijn leven bijzonder goed leren relativeren.’

Dergelijk talent kweek je vast in de loop van de jaren. Net als psychologisch doorzicht. ‘Zaken doen is voor een groot deel psychologie’, aldus Snick. ‘Zelfs op topniveau. Met alle respect voor jonge bedrijfsleiders, maar je moet daarin groeien.’ In dat opzicht zijn de Senior Consultants zeker een meerwaarde voor beginnende ondernemers. Maar kennen de SCV’ers wel voldoende van de corebusiness van hun ‘klanten’ om hen echt te kunnen helpen? ‘Onze leden hebben heel diverse

Stan Beernaert

competenties’, vertelt Debergh. ‘Bovendien gaat het meestal om managementadvies.’ ‘Dat wij als externen onze inbreng hebben, is juist een meerwaarde’, vult Stan Beernaert, ook een SCV’er, aan. ‘Managers die in de problemen zitten, zijn vaak zo vergroeid met de situatie dat ze *bedrijfsblind* worden.’

Maar Beernaert schoolt zichzelf wel voortdurend bij, geeft hij toe. Hij is dan ook actief in heel diverse sectoren. Zo is hij onder meer medebestuurder van een ziekenhuis. ‘Om op een zinvolle manier te kunnen meewerken moet je de taal leren die men daar spreekt. Daarom heb ik een opleiding ziekenhuismanagement. Je moet natuurlijk een inspanning doen.’ Maar waar haalt hij de motivatie vandaan? ‘Net uit die inspanning zelf. Ik ben mijn leven lang bezig geweest met milieutechnologie en drinkwater. Toen ik mijn actieve loopbaan vier jaar geleden, op mijn 63^e, afsloot, heb ik er zeer bewust voor gekozen niets meer in die branche te doen. Het werk dat ik nu doe, is in die zin zeer verrijkend. Het houdt mijn geest scherp.’ ‘Mentale fitness’, noemt

Debergh het. 'Nieuwe dingen bestuderen houdt je jong.' Is hij dan bang om oud te worden? 'Oud worden... ik heb geen idee wat dat is.'

Wie werkt, krijgt graag appreciatie. Geld is daar een vorm van, maar aangezien deze 'hyperactieve' senioren alles gratis doen, kunnen ze daar niet van genieten. 'Op onze leeftijd spelen bekeringen als geld niet meer zo', vertelt Debergh. 'De beloning zit bijvoorbeeld in het extra sociale contact dat inherent is aan onze SCV-opdrachten.' Beernaert beaamt dat: 'Het geeft een enorme voldoening om een

sen aan de maatschappij teruggeven. Het voordeel is ook dat wij niet in die tredmolen van de bedrijfswereld mee moeten. We hebben een grotere vrijheid. We kunnen al eens, als we dat willen, veertien dagen niets doen.' Debergh noemt het leven en werken à la carte.

Wanneer gaan ze dan genieten van hun pensioen? 'We doen niets anders, heel intens', klinkt het in koor. 'Dit is voorbereidend werk, voor we echt op rust zijn', zegt Beernaert. 'Je kunt niet abrupt stoppen. Ik heb iemand gekend die na een heel drukke carrière ineens

Gilbert Debergh

Robert Snick

Robert Snick is 83 en 'interested in career opportunities': 'Zaken doen is voor een groot deel psychologie. Met alle respect voor jonge bedrijfsleiders, maar daarin moet je groeien.'

grote groep mee te trekken in de vernieuwing, die teamspirit te voelen, er samen voor te gaan.'

Voor Debergh speelt nog iets anders mee. 'Het is ook de bedoeling om succes te oogsten, als dat geen vuil woord is.' Na zijn jonge jaren in de Zuid-Afrikaanse goudmijnsector stampte hij een bedrijf uit de grond dat horecamateriaal leverde. 'Ik liep tentoonstellingen af om selecties te maken voor mijn klanten. Altijd dacht ik: als ze dat nu eens zo zouden maken, of zo. Pas nu heb ik het lef om iets met mijn eigen creativiteit te doen. Toen ik in 2003 met pensioen ging, heb ik een bedrijfje opgericht. Ik ontwerp nu zelf borden, kopjes, bestek... Ik beschouw het een beetje als een herkansing van mijn leven.'

Deze drie mannen schijnen het werken echt niet te kunnen laten. Maar noem hen geen workaholics. 'Verslaafd aan werk? Neen, dat is het niet', zegt Beernaert beslist. 'Wij hebben in ons leven kansen gekregen. Als je het actieve leven verlaat, en je bent daar mentaal en fysiek nog toe in staat, moet je een stuk van die rijkdom voor kan-

met pensioen ging. Hij had één hobby: weven. Dat kun je toch geen 365 dagen per jaar doen? Hij zat elke dag met zijn weefgetouwtje in de woonkamer, kwam niet meer buiten en kleepte zich op den duur niet meer aan. Geen jaar heeft het geduurd en we moesten naar zijn begrafenis. Je moet een invulling geven aan je leven. Dat stopt niet als je met pensioen bent.' Hebben ze dan geen begrip voor mensen die op hun 60^e aan een zwembad in Tenerife gaan liggen? 'Oh, jawel', zegt Snick. 'Hoe meer ze gaan, hoe beter voor de economie.'

Allemaal goed en wel, maar wat vinden mevrouw Beernaert, Snick en Debergh van hun uithuizige mannen? 'Je moet dat inderdaad familiaal zien in te bedden', weet Beernaert. 'Een mentor zei me ooit: 'Soms zul je voor je bedrijf veel meer moeten doen dan toelaatbaar is voor je gezin. Op andere momenten zal je bedrijf wat plaats moeten ruimen. Maar op het einde van de rit moet de balans in evenwicht zijn.' Op de vraag of hij aan die balans komt, antwoordt Beernaert fijntjes dat hij nog lang niet aan het einde van de rit is. **K**